גי נתן את ההוראה?

אריה צימוקי, כתבו הירושלמי של ידיעות אחרונות, ידוע כמי שמדבר לפחות פעם בשבוע עם ראש־הממשלה. באידיש, כמובן. לכן התרגלו כבר הרבה פרשנים ועסקנים פוליטיים לייחס חשיבות לכל מי־לה שאומר או כותב צימוקי. והנה, הוא אמר לפני חודש שאו־טו־טו, **ולוי אשכול** ייצא מתקופת הדיכאון שלו, שבאה עקב משבר האימון בארץ, ויחזור לאיתנו. וכך באמת קרה. אשכול קיבל מצברוח טוב, ואומץ וכושר החלטה. והרי כמה דוגמות: „בצרפת ניכנס עכשיו הדו־קרב שוב לאופ־נה," הסביר אשכול השבוע, „אז למה ש־אני ובן־גוריון לא נצא לדו־קרב כזה? נקבל סריטה או ניתן סריטה, וזהו!" ● כשנשאל מה דעתו על ממשלת הצללים שהציע עורך מבט חדש של רפ"י, **אברהם ווינגזון** השיב בתקיפות: „אינני קורא מבט חדש!" כשנשאל מדוע לא, השיב: „מדוע לא? מפני שיש עתונים יותר חשובים! יותר רצי־נים! יותר מלמדים! יותר משעשעים!" ● כשנתבקש לתאר את הקרב האווירי ב־סוריה, בו הופלו ששה מיגים, הצהיר מיד: „אני נתתי את ההוראה להפעיל מטוסים!" הוא הוסיף אף בגאוה, כי כל הזמן ישב בחדר המיבצעים של הצבא, שקל הכל ב־מהירות ונתן החלטות מיידיות וללא היסו־סים. ● על השאלה „כיצד אתה מגיב על הבדיחות שמספרים עליך?" השיב: „האמת היא שפעם הביאו לי איזה חוברת קטנ־טונת. האמת היא שיש בדיחות הראויות לבת־צחוק טובה. איך אמר שלום עליכם? הדוקטורים מצחים לצחוק — זה טוב ל־בריאות! ואני אוהב בדיחות שיש בהן חידוד וחידוש. אבל יש בדיחות של סתם גסות־רוח. בדיחות משומשות שעוברות מ־ארץ לארץ. אני אפילו לא יכול לומר שהן מרגיזות אותי." ● גם שר־האוצר **פינחס ספיר** הגיב על ממשלת הצללים של רפ"י: „אומרים שחבריה צעירים. כמו **דויד בן־גוריון**, יאריך ימים, או כמו **איצ'ה מאיר לוין**, האיש הצעיר, עד מאה ועש־רים שנה, או כמו **יוסף ספיר** ועוד צעירים — אחד־אחד!" ● ראש עיריית רמת־גן, **אברהם קרניצי**, נשאל השבוע לגילו. השיב ראש העיריה הותיק ביותר בישראל: „אני בן שמונים. זאת אומרת שמונים פלוס. אבל לא הרבה. בחנוכה אהיה בן שמונים ואחת — צעיר בשנתיים בערך מבן־גוריון." ● כשנשאל איך הצ־ליח לשבת על כס כהונתו במשך 43 שנה, אמר: „הפסנט הוא בזה שיצאתי מן העם ואני אוהב את העם. כל מה שעשיתי — רק בשביל עמך עשיתי." ● ומה הפסנט לאריכות ימים? „הפסנט שלי הוא בזה שהתחלתי לבנות עיר. כמה שמצליחים יותר — מקבלים יותר מרץ."

★ ★ ★

בומבה של שם

הזמר **אנריקו מאסיאס**, זה שיבוא לישראל לרגל יום העצמאות, גילה השבוע עוד תגלית על קשריו עם אישי צמרת בישראל. הפעם זה נגע לשר המשטרה לשעבר, המנוח **בכור שיטרית**. „הת־יידדנו כשביקרתי בישראל בפעם הראשונה," סיפר במכתב שהגיע השבוע, „וכששמעתי כי נפטר, החלטתי לחבר שיר לזכרו. אני מקדה שאספיק לסיימו לפני בואי לארץ," זמר אחר שיגיע להופעות ביום העצמאות הוא **פיט סיגר**, הידוע כמי שמלהיב את מאזיניו עד כדי כך שהם נסחפים לשיר עימו. הוא יופיע באיצטדיון רמת־גן, לכן החליט לנסות להשיג שיא, ולעורר קהל של עשרות אלפים לשירה בציבור. השיא האח־רון שלו התקרב לעשרת אלפים מאזינים, באיצטדיון בלוס אנג'לס. ● עיסוק צדדי מצא לו בעת אליפות אסיה בכדורגל ה־שופט החיפאי **אברהם קליין**, שנלחה למשלחת הישראלית. טרם צאתו נטל עימו חבילה גדולה של סמלי עיריית חיפה, אותם חילק באסיה לכל המי ומי שניקרו על דרכו. בתמורה קיבל הרבה סמלים מהם. הסביר אחד הכדורגלנים הצעירים של יש־ראל: „בישראל דוקא אין שם כל כך טוב לעיריית חיפה — אבל בכל אסיה יש." ● זוכרים עדיין את הזמר הישראלי **דויד כהן**, שיצא לכבוש את אירופה בלוויית האמרגן האילתי **רפי נלסון**? ובכן, הוא דוקא מצליח בכיבושיו. באמסטרדם, ל־משל, יוצא עתה לשוק תקליט ארוך־נגן שלו. חוץ מזה הוא חתום על חוזים טובים ומכניס כסף טוב לקופה שלו ושל רפי. הצמד הזה גר בדירת פאר, ונלסון שימר על כהן כעל בבת עינו. הוא לא נותן לתחיכות מקומיות להפריע לו בחזרות, מש־מש לו מלבד אמרגן גם כטבח אישי. הוא מקפיד על סדר היום שלו ומחייב אותו ללכת לישון מוקדם ולקום מאוחר, ולאכול ארוחת בוקר במיטה. ● הסופר־משורר **דן עומר**, זה ששבת רעב בגלל שאסרו על הפצת ספרו, בדרך, שהוגדר כספרות תועבה, מקדיש לאחרונה ימים ולילות על קטעים אירוטיים ממקורות יהודיים, כולל התנ"ך, במטרה להוכיח כי מה שהיה מותר פעם — צריך להתיר גם היום. הוא גם עומד לפרסם אנתולוגיה של השירה הביט־ניקית בעולם, בתירגום שלו לעברית. ● הפיזמונאי **דן אלמגור** נזכר השבוע ב־סיפור הקשור בתחילת הקאריירה של **חיים טופול** כסוביה החולב. היה זה לפני שנת־יים, כשאלמגור סיים את תירגום המחזמר כנר על הגג לעברית, ביושבו באמריקה. טופול פגש אותו שם, כשבא לקבל את גלובוס הזהב, על משחקו בסאלח שבתי. דן הבריק באותה הזדמנות מיברק לארץ, כדי לברר מי ישחק במחזמר שתירגם — **בומבה צור** או טופול. אך המיברק, ש־נכתב באנגלית, עוכב במיברקה. התברר כי האחראי ניתקל במילה „בומבה", ועיכב את המיברק כדי לברר אם אינו קשור באיזו־שהי פעולה חתרנית העלולה לסכן את שלומה של ארצות־הברית. רק אחרי שאל־מגור נתן הסבר מדוייק, הותר המיברק למשלוח. ● סיפור נוסף הקשור באותם גיבורים: אחרי ההצלחה שקצר טופול ב־לונדון, הבריק לו אלמגור מיברק ברכה בנוסח הבא: „שמחתי לשמוע שרוטשילד הלונדוני עומד לשיר בקרוב, לו הייתי טופול." ● שיטה חדשה כדי לפתוח תערו־כת ציור גילה הצמד **עמליה ונחום אר־בל**. הם הזמינו עיתואנים לפתיחת תערו־כת הציורים שלהם בביתם השני בערד (הבית הראשון, כידוע, נמצא בתל־אביב), לקחו אותם משם לטיול, הכולל רחצה בים־המלח ועליה למצדה. העסק הזה השתלם להם, כי כל עיתונאי קנה מהם תמונה.

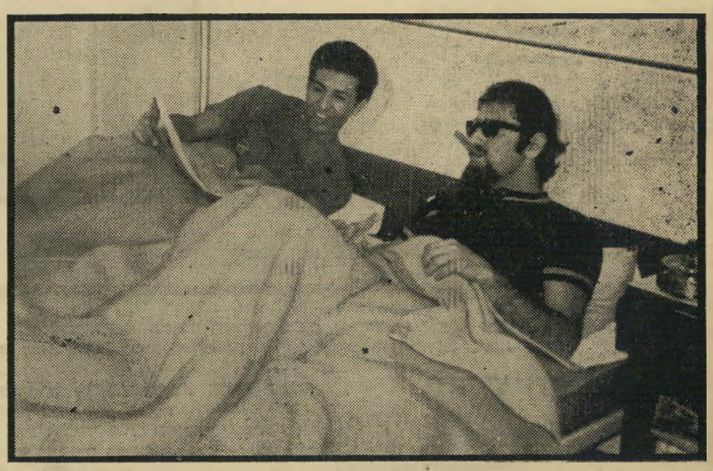

אמרגן נלסון וזמר כהן
כובשים את אירופה

כדורסל

על מזבח האהבה

האהבה אוכלת כל חלקה טובה בספורט הישראלי: היתה לישראל קופצת לגובה מצ־טיינת, בשם מיכל למדני. כמה שבועות לפני שהיא יכלה לזכות במדלית־זהב באליפות אסיה האחרונה, קפצה עליה האהבה והיא התחתנה, במקום לקפוץ לגובה.

השבוע יש קורבן חדש: יצחק הוכמן, כדורסלן אליצור תל־אביב. הוכמן הוא הכוכב החשוב ב־יותר של אליצור, ורק החודש הוזמן לראשונה לנבחרת העתודה הישראלית. נבחרת זו כוללת את הכדורסלנים המצ־טיינים במדינה, ש־לא השתתפו באלי־פות אירופה האחרו־נה במוסקבה. הם עומדים להשתתף ה־קיץ בטורנירים בינ־לאומיים באיטליה.

„אוח'לה"

לא היה כמעט איש מבין המשתתפים ב־אימוני נבחרת העתודה, שפיקפק בכך ש־הוכמן אמנם יסע עם הנבחרת.

ביום הראשון שעבר התהפך לפתע הגלגל. נבחרת העתודה קיימה מחנה אימון סגור ב־מכון וינגייט שליד נתניה. הוכמן ביקש רשות לנסוע הביתה. מנהל הנבחרת הדו־לוני שבתאי שטר־קיס אמר „לא" ו־הוכמן אמר „אני ב־כל זאת אסע לתל־אביב." „אם תיסע," השיב לו המנהל, „אין לך כבר מה לחזור לכאן."

„רוח'לה"

הוכמן נסע, מנה־לי הנבחרת הזמינו אותו לבירור משמע־תי והוא לא הופיע. ביום הרביעי האחרון פורסם רישמית, כי „הוכמן נופה כשל עבירה משמעתית."

הסיבה שיצחק („אוחל'ה") הוכמן (23) כל כך רצה לנסוע לתל־אביב: שם חיכתה לו חברתו שחורת השער רחל („רוחל'ה") ניסי־מוב (בתו של המלחין הארץ־ישראלי המנוח ניסים ניסימוב). השניים עומדים להתחתן ב־חודש יולי הקרוב, ואוחל'ה חושב שפגישה אחת עם רוחל'ה, חשובה יותר מההצלחות בנבחרת העתודה של הכדורסל הישראלי.

וכך נפל עוד כוכב־ספורט על מזבח ה־אהבה.

כדורגל

הכסף הקפוא

מה קורה למוצי ליאון?

רק לפני שנתיים הוא היה אחד מהכדורג־לנים הפופולאריים ביותר במדינה. עד היום נאנחים האוהדים הבולגריים של מכבי יפו, שם שיחק, אחרי כל הפסד של קבוצתם: „אם מוצי היה כאן — ההפסד הזה לא היה קו־רה לנו."

לפני שנתיים החליט ליאון, מגן נבחרת ישראל, כי מכדורגל אי־אפשר לחיות בארץ. בחשאי הוא יצא עם שניים מחבריו לדרום־אפריקה, ומאז לא שומעים עליו שום דבר.

כמה מהחברים שלו חזרו בינתיים מדרום־אפריקה. ליאון, לעומתם, חיכה במשך שנה, כדי שיהיה כשיר לשחק לפי תקנות ההתאח־דות הבינלאומית לכדורגל, ואז החל לשחק שם בקבוצת אפולון.

בינתיים קמה בארצות־הברית הליגה המיק־צועית בכדורגל, והקבוצה לוס־אנג'לס־סו־רוס, אותה מאמן הכפר־סבאי לשעבר מאקס וז'ניאק, הכריזה שהנה, כל יום, עומד משה („מוצי") ליאון לבוא מדרום־אפריקה, כדי לשחק בשורותיה. אך ליאון לא הגיע. מדוע?

התברר, כי מנהלי קבוצת אפולון, בה משחק בינתיים ליאון, לקחו ממנו את הדר־כון שלו, כדי שלא יוכל לעזוב את דרום־אפריקה ואת קבוצתו, בה הוא השתחק ה־בולט ביותר. ליתר בטחון הם גם הקפיאו, בסענות שונות, את הכסף שיש לו בבאנק, וכדי שהם יהיו בטוחים לגמרי שהוא לא יסע, הם גם הבירו לו בחורה ומדברים על ליבו שהוא יתחתן איתה. ואז, הם חושבים, הוא כבר ישחק בקבוצתם לנצח.

הכדורגלן מספר 1 של אסיה טוען:

„יריבינו הפסידו כי איבדו את עצביהם!"

„היה חבדל גדול בין צ'ידיק' ושפר"

כ שעלינו למישחק הגמר על הגביע נגד אינדונזיה, ידעתי שאנחנו מוכרחים לתת גול ישר בהתחלה. אם ניתן גול מוקדם — זה יהיה יותר טוב בשבילנו. את ה־כדור קיבלתי כבר בדקה הראשונה. עברתי קצת את חצי המגרש, ובעטתי. לא התכוונתי

חברות שם היו נערות תי־לאנדיות שבילו עם כדורגלני נבחרת הנוער. מימין: נתן הירש, שמואל דויד, משה עוזרי, יצחק דרוקר, שאול חייק, ויהושוע פייגנבוים.

חברה כאן היא מרגלית צל־ניקר, האוחזת בידו של גיורא („גיגי") שפיגל בגמל התעופה בלוד. 1500 משוגעים לכדורגל הריעו לשפי־גל וחבריו, כמעט חנקו אותם מרוב התלהבות.

שיהיה גול, אבל רציתי מאוד שיהיה. וזה היה.

★ ★ ★

הם לא יכלו לעשות כלום

א חרי זה עשיתי עוד גול. עברתי חצי־מגרש עם הכדור, ובדיוק על ה־16 עשו לי פאול. בעטתי בעצמי את הכדור. האינדו־נזים חשבו שאני אבעט בכל הכוח לשער, אבל נתתי פס קטן ליהושוע פייגנבוים. הוא בעט לשער, השוער השמיט לרגלים של שאול חייק, שהכניס את הכדור לרשת.